

нинъ. Уйка му Юстинъ, оште кога билъ дѣте селянче, отишьлъ да си трѣси четьта въ Цариградъ, и влѣзлъ въ войнишка служба; съ залѣгане то си и съ юначество то си той достигналъ да стане главатаръ на царска та войска; а послѣ усвоилъ и самий прѣстолъ, и отрядилъ за свой наслѣдникъ внука си.

Юстиниановото цароване (527—565 г.) се прочуло по побѣди ти, што направили двама негови войводи, Велизарий и Нарзесъ, които му покорили на западъ Вандалското и Источнотското кралство. Нъ на сѣверъ на държавата налитали Българе, а на истокъ Перси. Въ сама та столица ставали голѣми вълнения за църковни прѣспирни, на които се присѣединили и партии ти на циркътъ. Въ Цариградъ, съште както и въ Римъ, народътъ много обичалъ игри ти на циркътъ, най-много припуштание то на коне. Господаре ти на колесници ти и на коларе ти, што карали коне ти, распознавали се отъ надварници ти си по дрѣхни ти; тии гледали да си придобиятъ закрилници отъ гледачи ти, а най-много отъ лични ти момци. Затова станали партии на циркътъ, които се нарекли споредъ шарътъ на дрѣхи ти си. Най-голѣми партии били двѣ: Зелена и Синя, които много се мразили помежду си.

Юстинианъ ималъ жена Теодора, която била отъ простъ родъ, извѣстна въ младостьта си по злбний животъ, нъ много хубавица, разумна и пѣргава. Най-напрѣдъ тя била играчка (актреса), и въ сиромашията си сполучила да угоди на Сини ти, а Зелени ти я отритнали и нештѣли да я знаятъ. Теодора, като станала царица, съвсѣмъ зела да закриля Сини ти и склонила къмъ тѣхъ и царътъ; а Зелени ти зела да гони, оште повече заштото се обѣрнали камъ една сресъ (монофизитъ); а Сини ти се имали за православни. Тая умраза се протакала съ много буни, боеве и убийства.

Еднажъ Юстинианъ праздновалъ деньтъ на възлиза-